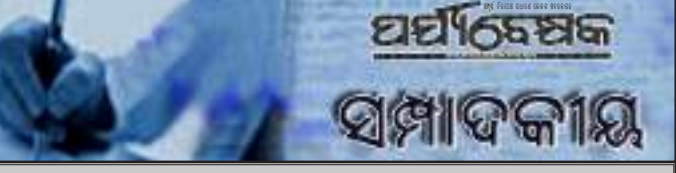

ଏଂ ଗଜୁଙ୍କୁ ଏଂ ବଦ୍ଧୁଙ୍କୁ ଏଂ ବୋ ମନଂସି ଜାନତାମ୍ ।
 ଦେବା ଭାଗ୍ ଯଥା ପୂର୍ବେ ଏଂକାମାନା ଉପାସତେ ।।
 ସମାଜୋ ମନ୍ତ୍ରଃ ସମିତିଃ ସମାଜା ସମାନମ୍ ମନଃ ସହ ଚିତ୍ତମେଷାମ୍ ।
 ସମାନଂ ମହମତ୍ତ ମହାୟେ ବଃ ସମାନେନ ବୋ ହବିଷା କୁହୋମି ।।
 ସମାନା ବ ଆକୃତିଃ ସମାନା ହୃଦୟାନ୍ ବଃ ।
 ସମାନମସ୍ତୁ ବୋ ମନୋ ଯଥା ବଃ ସୁସହାସତି ...

ରବ୍ ବେଦ ୧୦/୧୯୧-୨-୪

ଭୁବନେଶ୍ୱର, ୨୦୧୯, ନଭେମ୍ବର ୨୮

ବିଗୁଡୁଛି ଦେଶର ଅବସ୍ଥା !

ଧର୍ମ ଓ ସଂପ୍ରଦାୟର ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ବୋଲି ପ୍ରଚାର କରୁଥିବା ବିଭିନ୍ନ ରାଜନୀତିକ ଦଳ ନିର୍ବାଚନ ପାଇଁ ଚିକଟ ଦେଲାବେଳେ ଜାତି, ସଂପ୍ରଦାୟ ଓ ଧର୍ମ ଭିତ୍ତିରେ ଚିକଟ ବାଣ୍ଟିଥାନ୍ତି । ତଳ ଖରରେ ଦୁଇଟି ସମାନ ନିୟମ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଉପନିସ୍ଥାନୀକ ପାଇଁ କୌଣସି ନିୟମ ନାହିଁ । ନିର୍ବାଚନ ବେଳେ ଗାଡ଼ିଗାଡ଼ି ଟଙ୍କା ଧରାଯାଏ । ଚିକଟ ଦେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସମକାଳୀନ ଟଙ୍କା ନେଉଛନ୍ତି । ସରକାର ଗଠନ ବେଳେ ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ କିଣାଯାଏ । ଏହା ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ତଥାପି ବିଭାଗି ଆଖି ବୁଜି ଶାନ୍ତ ପିଇବା ଭଳି ଉପରକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦଳ ନାଟିର ଦୁହାଁ ଦିଅନ୍ତି । ନିର୍ବାଚିତ ପ୍ରତିନିଧିମାନେ ବିଭିନ୍ନ ଉପାୟରେ ରାଜକୋଷକୁ ଲୁଚାନ୍ତି । ଗରିବ ଦେଶରେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ନୂଆ ନୂଆ ସୁଧିଆ ଖଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି । ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥ ନିଅନ୍ତି । କୋଟି କୋଟି ଟଙ୍କାର ହାତପତ୍ତୀକୁ ନିଜ ଚାମୁଚାମୁଚା ମଧ୍ୟରେ ବାଣ୍ଟି ସେଥିରୁ ମଧ୍ୟ ଭାଗ ନିଅନ୍ତି । ଏଭଳି ସ୍ଥିତିରେ ଦେଶର ଅବସ୍ଥା ସୁଧରି ପାରିବ କିପରି ? ଆସନ୍ତୁ ଦେଖିବା ଆମର ନ୍ୟାୟିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ! ନ୍ୟାୟିକ ସଂସ୍ଥା ହେଉଛି ନାଗରିକମାନଙ୍କ ଶେଷ ଆଶା ଓ ଭରସାର କେନ୍ଦ୍ର । କିନ୍ତୁ ଏହା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିପର୍ଯ୍ୟୟ । ବର୍ଷବର୍ଷ ଧରି କେନ୍ଦ୍ର ପଡ଼ିରହେ । ଲୋକେ ଧାଇଁଧାଇଁ ନୟାଗ ଓ ସର୍ବସ୍ୱାତ୍ତ ହୋଇଯାଏ ସିନା ନ୍ୟାୟ ନିଳେ ନାହିଁ । ତାରିଖ ପରେ ତାରିଖ । ସ୍ଥିତାବସ୍ଥା ପରେ ସ୍ଥିତାବସ୍ଥା । ନ୍ୟାୟର ଏହି ବାଉନ ଗରିବେ ସାଧାରଣ ଲୋକଟି ତ୍ରାହି ତ୍ରାହି ଟାକେ । ଧାଇଁ ଧାଇଁ ପ୍ରାଣ ଚାଲିଯାଏ । ଆଇନର ଦେବା ଯେ ଅଛ, ଏହା ଆମ ଦେଶରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି । ଆମ ଦେଶର ଆର୍ଥିକ ଅବସ୍ଥାରେ ଏକ ବିଚିତ୍ର ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । ପ୍ରତିଦିନ ନୂଆ ନୂଆ କୋଟିକୋଟି ଟଙ୍କା ହେଉଛନ୍ତି । ସବୁଆଡ଼େ ସହରମୟ ହୋଇ ଗଲାଣି । ଜଙ୍ଗଲ କମି ସବୁ ଧୂସ ହୋଇ କୋଠାବାଡ଼ିରେ ପରିଣତ ହୋଇଗଲାଣି । ସବୁଆଡ଼େ କାରଖାନା ଧୁଆଁରେ ମଣିଷ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ମୋଟର ଗାଡ଼ିରେ ରାସ୍ତାସରୁ କାମ ହୋଇ ଯାଉଛି । ତୁଣ୍ଡରେ ଆମେ ପରିବେଶ ପରିବେଶ ବୋଲି ଚିତ୍ତି ହାତୁଡ଼ୁ । ଏଣେ ଆଖିବୁଜି କୋଠାବାଡ଼ି, କାରଖାନା ତୋଳିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଛନ୍ତି ଜଣେ ଜଣେ ଲୋକ ଟଙ୍କା ଟଙ୍କା ଗାଡ଼ି ଚଳୁଛନ୍ତି । ଏବଂ ଉପରେ ଆମର ନିୟମ ନାହିଁ । ତାରିଖ ପରେ ତାରିଖ । ସ୍ଥିତାବସ୍ଥା ପରେ ଗଲାଣି । ନଦୀ ଓ ସମୁଦ୍ର ଜଳ ବିଷାକ୍ତ ହୋଇ ଗଲାଣି । ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ଧୂଳି ଓ ଧୂଆଁରେ ଭରି ଗଲାଣି । ତଥାପି ଆମର ନେତା ମାନେ ଲାଜ ନେଇ ଜଳ, ଜଙ୍ଗଲ ଓ କମିଳା ମାଟିଆମାନଙ୍କ ହାତରେ ଟେକି ଦେବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଏଣେ ଗରିବ ଦିନକୁ ଦିନ ଆଉଁରି ଗରିବ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ସଂରକ୍ଷଣ, ମହିଳା ସମ୍ବଳକରଣ, ଗାଈ ବିରୋଧୀ, ଦଳିତ ନିର୍ଯାତନା ନିରୋଧୀ ଆଦି ନାମରେ ଯେଉଁ କେତେକ ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଛି, ତାହାର କାର୍ଯ୍ୟକାରୀତାରେ ବିପରୀତ ଗତି ହେଉଛି । ସମସ୍ତ ଆଇନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଜନମଙ୍ଗଳ ନହୋଇ ବରଂ ଭୋଗ୍ ବ୍ୟାଜ୍ ସୃଷ୍ଟି ପାଇଁ କରାଯାଇଛି । ସମସ୍ତ ସ୍ୱାକାର କରିବେ ଯେ, ଆର୍ଥିକ ଭିତ୍ତିରେ ସଂରକ୍ଷଣ ହିଁ ବାଧ୍ୟତା କରଣୀୟ । ଅନୁସୂଚିତ ଜାତି ଓ ଜନଜାତି ତାହାରେ ଅନେକ ସାଧାରଣ ଲୋକେ ଅତି ଦାରିଦ୍ର୍ୟରେ ଦିନ କାଟୁଛନ୍ତି । ଅନୁସୂଚିତ ଜାତିର ଲୋକମାନେ ସଂରକ୍ଷଣ ସୁଧିଆ ପାଇ ମତ୍ତା ଓ ଆଇଏଏସ୍ ଅର୍ପିତ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ସେହି ସୁଧିଆ ମିଳୁଛି । ଅଧର ଅନେକ ଉଚ୍ଚ ଜାତିର ଦରିଦ୍ର ମେଧାବା ପିଲାମାନେ ନିଜ ନ୍ୟାୟ ଅଧିକାରକୁ ବଂଚିତ ହୋଇ ଭାଗ୍ୟକୁ ନିନ୍ଦିତା ସହ ଏଭଳି ଦେଶରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବାରୁ ଗୁଣ୍ଡ ପ୍ରକାଶ କରୁଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଏପରି ଏକ ବିଶ୍ୱାସନୀ ଅପକାରଣ ଅନୁଭବ କଲେ ମଧ୍ୟ ଭୋଗ୍ ପାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ରାଜନୀତିକ ଦଳ ସଂରକ୍ଷଣ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ସମର୍ଥନ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଦୁର୍ନୀତି ହେଉଛି ଭାରତୀୟ ଶାସନ ତଥା ଜାତିର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଶତ୍ରୁ । ତଳକୁ ବୁଦ୍ଧ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ନୀତି ବଶ ଚରି ଯାଇଛି । ପ୍ରତି ସେବା ପାଇଁ ଦେଶରେ ଲାଜ ଦେବାକୁ ପଡୁଛି । ବାଟପାରଣା ଯୋଗୁଁ କୌଣସି ଯୋଜନା ସଫଳ ହୋଇପାରୁନାହିଁ । ଏହାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ରାଜୀବ ଗାନ୍ଧୀ ଶୋଭାରେ କହିଥିଲେ, ସରକାରକୁ ଗୋଟିଏ ଟଙ୍କା ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବା ବେଳକୁ ମାତ୍ର ୧.୬ ପଇସା ହୋଇଯାଇଛି । ସରକାରୀ ବାବୁମାନେ ଦେଶକଥା ନଦେଖି କେବଳ ନିଜ କଥା ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଟ୍ୟାକ୍ସ ଆୟକାରୀମାନେ ଟ୍ୟାକ୍ସ ପାଳିବାବାଲାକୁ ପୁଷ୍ପପୋଷକରେ ଦେଉଛନ୍ତି । ପୋଲିସ୍ ଆଉ ଗୁଣ୍ଡା ଭାଇ-ଭାଇ ହେଉଛନ୍ତି । ବାଡ଼ ଷେଡ଼ ଖାଉଛି । ୧୮୬୦ ମସିହାରେ ବ୍ରିଟିସ୍ ସରକାର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଣୀତ କୁସିତ ଆଇନକୁ ଧରି ଦେଶରେ ଶାସନ ଚାଲିଛି । ସେହି ଆଇନ ବଳରେ ଶହଶହ ଲୋକଙ୍କୁ ବିନା ବିଚାରରେ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି କେଳଖାନାରେ ରଖାଯାଉଛି । ଆନାମାନଙ୍କରେ ଆସାମାନଙ୍କୁ ଅମାନ୍ୟତା ନିର୍ଯାତନା ଦିଆ ଯାଉଛି । ପ୍ରତିଦିନ ପୋଲିସ୍ ହାତରେ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିବା ଭଳି ଖବର ସମ୍ବାଦପତ୍ରରେ ପ୍ରକାଶ ପାଉଛି । ଏଭଳି ପରିସ୍ଥିତିରେ ମାନବିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ସୂଚକାଙ୍କରେ ଭାରତର ମାନ ୧୧୮ ରହିବା କିଛି ବିଚିତ୍ର ଘଟଣା ନୁହେଁ । ଆଗାମୀ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଯେ ଏହି ଆଇନ ଆହୁରି ତଳକୁ ଖସିବ, ଏଭଳି ଆଶଙ୍କା କରାଯିବାର ମଧ୍ୟ ଯଥେଷ୍ଟ କାରଣ ଅଛି ।

ଆଜିର ଅନୁଚିତା

ନିତଭାଷାର ବଚନକୁ ସମସ୍ତେ କର୍ଣ୍ଣ ଜେରି ଶୁଣିଥା'ନ୍ତି ।

ଧୈର୍ଯ୍ୟର ପୁରସ୍କାର

ହାତରେ ବାଣାଧରି ଏଣେତେଣେ ବୁଲିବା ନାରଦ ମୁନିଙ୍କର ଅଭାଷ୍ୟ । ସମିତି ବୁଲୁଛନ୍ତି ଏକ ଜଙ୍ଗଲରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଦେଖିଲେ ଏକ ବୃକ୍ଷ ମୂଳରେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଗଭୀର ଭାବରେ ଧ୍ୟାନମୁଗ୍ଧ । ମୁଖ ଉପରେ ଲତା ହୋଇଥିଲା । ସା । ସାରା ଶରୀର ଧୂଳିମାରିରେ ବିଚିତ୍ର ବର୍ଣ୍ଣ ଧାରଣ କରିଥାଏ । ନାରଦଙ୍କ ମୁହଁରୁ ସ୍ୱଭାବସୂଚକ ଗାନ୍ଧିରେ ଉଦ୍ଧାରିତ ହେଲା ନାରାୟଣ, ନାରାୟଣ । ଧୂନି ଶୁଣି ତପସ୍ୟାରେ ବ୍ୟକ୍ତି ଆଖି ଖୋଲିଲେ । ସମ୍ମୁଖରେ ନାରଦ ମହର୍ଷିଙ୍କୁ ଦେଖି ସାକ୍ଷାତ ପ୍ରୀତିପାତ କରି ପଚାରିଲେ- ଦେବର୍ଷି ! ଆପଣ ଏଠାକୁ କାହିଁକି ଆସିଛନ୍ତି ? ନାରଦ ଉତ୍ତର ଦେଲେ- ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଚେଟିବା ପାଇଁ ଦୈବଶୁଭ୍ର ପାଇଛି । ମନକୁ ହଠାତ୍ ଆସିଲା ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ ବିକିଏ ଭ୍ରମଣ କରିବି । ବୁଲୁଛୁ ତୁମ୍ଭ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ଏହା ଶୁଣି ତପସ୍ୟାରେ ବ୍ୟକ୍ତି କହିଲେ- ଦେବର୍ଷି ! ଦୟାକରି ଉତ୍ତର ନାରାୟଣଙ୍କୁ ପଚାରିବେ ମୋତେ କେବେ ପ୍ରତି ମିଳିବ ? ତାଙ୍କୁ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେଇ ନାରଦ ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲେ । ଏହାଭିତରେ ବେଶ୍ କିଛିଦିନ ଅତିବାହିତ ହୋଇଗଲା । ଫେରିବା ବାଟରେ ନାରଦ ସେହି ଭକ୍ତଙ୍କୁ ଚେଟିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲେ । ଭକ୍ତିରେ ତଲ୍ଲୀନ ହୋଇଯାଇଥିବା ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ନାରାୟଣ ନାରାୟଣ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ଜାଣିପାରିଲେ ମହର୍ଷିଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି । ଆପଣା ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ପାଇବା ପାଇଁ ଉତ୍ସୁକତାର ସହ ନାରଦଙ୍କୁ ଚାହିଁ ରହିଲେ । ନାରଦ ଜଣେ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ଭକ୍ତ ଅଟନ୍ତ କଥା ଜାଣିପାରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ କିଛି କହି ନଥିଲେ । ଦେଶ କିଛି ସମୟ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହେବାପରେ ନିଜ ଉତ୍ସୁକତା ଚାପିରଖି ନପାରି ଦେବର୍ଷିଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ- ମହର୍ଷି ! ମୋ' କଥା ଆପଣ ନାରାୟଣଙ୍କୁ ପଚାରିଥିଲେ କି ? ଅବଶ୍ୟ ପଚାରିଥିଲେ- ନାରଦ ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ କହିଲେ । କ'ଣ କହିଲେ ପ୍ରଶ୍ନ ? ଉତ୍ତରରେ ନାରଦ କହିଲେ, ସାମନାରେ ଯେଉଁ ପିପ୍ପଳ ବୃକ୍ଷ ଅଛି ସେହି ବୃକ୍ଷରେ ଯେତୋଟି ପତ୍ର ଅଛି ସେତିକି ଜନ୍ମ ପରେ ତୁମେ ଅବଶ୍ୟ ମୋଖ ପାଇପାରି । ଏହାଶୁଣି ଭକ୍ତ ଆନନ୍ଦରେ ଉନ୍ମତ୍ତ ହୋଇ ନାଟିବାକୁ ଲାଗିଲେ ! ଏଭଳି ଆନନ୍ଦର କାରଣ ପଚାରିବାକୁ କହିଲେ, 'ମୁନିରକ୍ଷିମାନେ ଜନ୍ମକଦ୍ୱାରରେ ଧରି ସାଧନା କରି ଯାହା ପାଇନାହାନ୍ତି ବିକଳରେ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ତାହା ପାଇବି । ଏହା ପରେ ପରମ ସୌଭାଗ୍ୟ, ନାରାୟଣଙ୍କ ମୋ ପ୍ରତି ଅଶେଷ କୃପାମୟ ପ୍ରଦାନ ।' ଭକ୍ତଙ୍କର ଏଭଳି ପ୍ରତିକ୍ରିୟାରେ ନାରଦ ବିସ୍ମିତ ହୋଇଗଲେ । ଏହା ତାଙ୍କୁ ବିଚିତ୍ରବୋଧ ହେଲା । ସେହି ସମୟରେ ଆକାଶରୁ ଶୁନ୍ୟବାଣୀ ହେଲା- ବନ୍ଧ ! ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ଧନ୍ୟ ଅଟେ । ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ନୁହନ୍ତି ସେ କଦାପି ସଫଳ ହୋଇ ନପାନ୍ତି । ପିପ୍ପଳ ବୃକ୍ଷର ପତ୍ର ଯତେ ଅଧିକ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ସମୟରେ ତୁମେ ମୋଟାକା କରି ନଥିଲ । ତୁମର ଅଶେଷ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଦେଖି ମୁଁ ଆନନ୍ଦିତ । ଏବେ ତୁମକୁ ମୁଁ ପୁଷ୍ଟିର ବର ଦେଲି ।

ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶିକ୍ଷଣ ସ୍ତର
କଳ୍ପବଟ

ପାଠକୀୟ ମତାମତ ଓ ପରାମର୍ଶ 'ପର୍ଯ୍ୟବେକ' ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ପାଇଁ ବେଶ୍ ମହତ୍ତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ତା' ବ୍ୟତୀତ ଆଶଙ୍କା ଅଞ୍ଚଳର ବିକାଶ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଥିବା ସମସ୍ୟା, ଆପଣମାନଙ୍କ ଅଭିଯୋଗ, ଆଶଙ୍କା ଓ ଉଦ୍‌ବେଗ ଆଦି ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ ଆମେ ଉଦ୍‌ଗ୍ରାବ । ଇ-ମେଲ୍ କିମ୍ବା ପାଠକ ଜରିଆରେ ଆପଣମାନେ ସିଧାସଳଖ ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କରିପାରିବେ ।
E-mail: editorpbkc@gmail.com
9853400829 (M), Fax: 0674-2550504

- ଓଡ଼ିଆର ସମ୍ମାନ, ଓଡ଼ିଶାର ସମ୍ମାନ -

ସମ୍ବିଧାନ ଓ ଜଗଦଗୁରୁ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ

ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଠ ପୁରୀର ପୂଜ୍ୟ ଜଗଦଗୁରୁ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ ସ୍ୱାମୀ ନିଷ୍ଠାକାନ୍ଦ ସରସ୍ୱତୀ ମହାରାଜଙ୍କ ପୁସ୍ତକରେ ପୂର୍ବତନ ଆଇନମତା ତଥା କଂଗ୍ରେସ ଦଳର ବରିଷ୍ଠ ବିଧାୟକ ଶ୍ରୀ ନରସିଂହ ମିଶ୍ର ମହୋଦୟଙ୍କର କେତେକ ମତବ୍ୟ ଗଣମାଧ୍ୟମକୁ ଜାଣିବାକୁ ମିଳିଲା । ଅବଶ୍ୟ ମିଶ୍ର ମହାଶୟ ଦିନେ କାଳେ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ମତବ୍ୟ ଦେଇଥିବାର ଆମେ ଅବଗତ ହେଉଛୁ । ତେଣୁ ତାଙ୍କର ଏହି ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ପୁସ୍ତକାଧିକାର ମତବ୍ୟ ଆମର ଆଲୋଚନାର ବିଷୟ ହେବା ଯେତେ ସ୍ୱାଭାବିକ ତାହାଠାରୁ ବଳି ଦେଖା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଅଛି ତାଙ୍କ ମତବ୍ୟକୁ ଅନୁମାନ କରାଯାଉଥିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ସମୟ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଗଲା ପରେ ଦିନ ଭିତରେ ମାଧ୍ୟ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ଓଡ଼ିଶାର ସରକାରଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ନିଆଯାଇଥିବା ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଏବଂ ଭାରତର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦେଇଥିବା ରାୟ ବିଚାରଣାୟ ।

ଓଡ଼ିଶା ସରକାର ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଠର କିଛି ପରିମାଣର ଭୂସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମଠ ନାମରେ ଦାଖଲ ଖାତ କରିବାର ପ୍ରାବଧାନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନଧିକାର ଭାବରେ ମଠ କମିଳା ଜବରଦଖଲକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାର ମାନସିକତା ପୋଷଣ କରିଛନ୍ତି । ପୁଣି ବିଜେଡି ସରକାର ଭାରତର ଅନ୍ୟ ତିନିଧାନର ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ମଠକୁ ଦେବୋତ୍ତର କରିସର ନିୟନ୍ତ୍ରଣକୁ ମୁକ୍ତ ରଖିଥିବା ଉଦାହରଣରୁ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଠକୁ ଅନୁରୂପ ଦେବୋତ୍ତର ଆୟୋଗ ନିୟନ୍ତ୍ରଣକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଏକ ବିଧେୟକ ପାରିତ କରିଛନ୍ତି । ପୁଣି ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଠକୁ ଅତୀତରେ ବିଆଯାଇଥିବା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଦ୍ୱାର ସମେତ ଭୂସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଅଧିକାର ବ୍ୟକ୍ତୀକୁ ମୁକ୍ତକରିବାର ପ୍ରୟତ୍ନ କରୁଛନ୍ତି ଓଡ଼ିଶା ସରକାର । ଠିକ୍ ଏହିପରି ସମୟରେ ମାଧ୍ୟବର ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟ ଶ୍ରୀଜୟନ୍ତୀ ସର୍ବିଶ୍ୱର ସଂଖାର ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ସର୍ବିଶ୍ୱରୀ ପର୍ଯ୍ୟଗୁରୁ ତଥା ମୁକ୍ତିମଣ୍ଡପର ଅଧିନାୟକ ପୂଜ୍ୟ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପରାମର୍ଶ ଅନୁସାରେ, ଶାଖ୍ୟା ବିଧି ନୀତିଆଦିଙ୍କୁ ଆଧାରିତ ବୋଲି ବୁଝିବାକୁ ହେଉଅଛି । ଏଠିରୁସିଦ୍ଧିରେ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ସର୍ବିଶ୍ୱରୀ ପର୍ଯ୍ୟଗୁରୁ ସାଧୁସମୁଦାୟକୁ ବିଲୁପ୍ତ କରିବାର ଖତର ସୂଚାନ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ୟଥା ଭାରତୀୟମାନଙ୍କର ନୈତିକତା ସେମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିରେ ଶାସ୍ତ୍ରକରିବାକୁ ଦେଇ ନଥାନ୍ତା । କଂଗ୍ରେସକୁ ଭାରତରେ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ବିରୋଧ କରିବାର ଉଦାହରଣ 'ସଦ୍‌ଧ୍ୟାସ ବିରୋଧ' ଯାହା ଆଜିର ଜତିହାସ

ପୁସ୍ତକରେ ସର୍ବଶେଷ ବର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇ ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ତାହା କଂଗ୍ରେସମାନଙ୍କୁ ଉଦ୍‌ଭାତ କରିଥିଲା । ବରଂ ବହୁବାର ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ଅନୁକୂଳ ସବୁ ନିର୍ମାଣ କରୁଥିଲେ । ମାତ୍ର ସ୍ୱାଧୀନ ଭାରତରେ କଂଗ୍ରେସ ଶାସନ ସମୟରେ ପ୍ରଥମ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ 'ଭାରତ ସାଧୁ ସମାଜ' ନାମକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଗଠନ କରି ସମସ୍ତ ସାଧୁସମୁଦାୟ ଏହାର ସଦସ୍ୟ ହେବାକୁ କହିଥିଲେ ଏବଂ ତରଫରେ ଯିଏ ଏହି ସମାଜର ସଦସ୍ୟତା ଗ୍ରହଣ ନକରିବ ତାକୁ ଭିକ୍ଷକ ରୂପେ ସରକାରୀ ସ୍ୱୀକୃତି ଦିଆଯିବ ବା ଜେଲରେ ରଖାଯିବ ବୋଲି କୁହାଯାଇଥିଲା । ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଦାସ ଖେନ ବନ୍ଧୁ ସାହସିକତାର ସହିତ ନେହେରୁଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ପୂଜ୍ୟ ସାଧୁସମୁଦାୟକୁ ଆଶ୍ୱସ୍ତ କରିଥିଲେ ।

୧୯୬୭ ମସିହାରେ ଧର୍ମସମ୍ପାଦକ ଜଗଦୀଶ୍ୱରୀଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ଗୋହତ୍ୟା ନିରୋଧ ଆଇନ ସଂସଦରେ ପାରିତ କରିବାକୁ ଦାବା କରି ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ସାଧୁସମୁଦାୟ ସେମାନେ କରି ପୁଲିସର ଗୁଳିରେ ପ୍ରାଣତ୍ୟାଗ କରିଥିଲେ ଓ ହଜାର ହଜାର ସାଧୁ ଓ ନିରାହ ଜନତା ଆହତ ହୋଇଥିଲେ । ସେଦିନ ଥିଲା ଗୋଷାଷମୀ ଏବଂ ପରେ ଏକାଧିକ ବାର ଗୋଷାଷମୀ କଂଗ୍ରେସ ଦଳପାଇଁ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଆଣିଅଛି କି ନାହିଁ ତାହା ଅନେକ ଜାଣନ୍ତି । ୧୯୯୨ ମସିହା ସରି ଆସୁଥିଲା । ଅଯୋଧ୍ୟାରେ ବିବାଦୀୟ ତାହାକୁ ମାରିରେ ମିଶାଇ ବିଆଯାଇଥିଲା । ସେତେବେଳେ କଂଗ୍ରେସର ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ ନରସିଂହ ରାଓ । ସେ ରାଜନୈତିକ ବାଧ୍ୟତାରୁ ଓ ଦଳୀୟ ସ୍ୱାର୍ଥରୁ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ମଠକୁ ଅନୁରୂପ ଦେବୋତ୍ତର ଆୟୋଗ ନିୟନ୍ତ୍ରଣକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ଏକ ବିଧେୟକ ପାରିତ କରିଛନ୍ତି । ପୁଣି ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଠକୁ ଅତୀତରେ ବିଆଯାଇଥିବା ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣଦ୍ୱାର ସମେତ ଭୂସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଅଧିକାର ବ୍ୟକ୍ତୀକୁ ମୁକ୍ତକରିବାର ପ୍ରୟତ୍ନ କରୁଛନ୍ତି ଓଡ଼ିଶା ସରକାର । ଠିକ୍ ଏହିପରି ସମୟରେ ମାଧ୍ୟବର ସୁପ୍ରିମକୋର୍ଟ ଶ୍ରୀଜୟନ୍ତୀ ସର୍ବିଶ୍ୱର ସଂଖାର ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ସର୍ବିଶ୍ୱରୀ ପର୍ଯ୍ୟଗୁରୁ ତଥା ମୁକ୍ତିମଣ୍ଡପର ଅଧିନାୟକ ପୂଜ୍ୟ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ପରାମର୍ଶ ଅନୁସାରେ, ଶାଖ୍ୟା ବିଧି ନୀତିଆଦିଙ୍କୁ ଆଧାରିତ ବୋଲି ବୁଝିବାକୁ ହେଉଅଛି । ଏଠିରୁସିଦ୍ଧିରେ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ସର୍ବିଶ୍ୱରୀ ପର୍ଯ୍ୟଗୁରୁ ସାଧୁସମୁଦାୟକୁ ବିଲୁପ୍ତ କରିବାର ଖତର ସୂଚାନ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା । ଅନ୍ୟଥା ଭାରତୀୟମାନଙ୍କର ନୈତିକତା ସେମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିରେ ଶାସ୍ତ୍ରକରିବାକୁ ଦେଇ ନଥାନ୍ତା । କଂଗ୍ରେସକୁ ଭାରତରେ ସର୍ବପ୍ରଥମେ ବିରୋଧ କରିବାର ଉଦାହରଣ 'ସଦ୍‌ଧ୍ୟାସ ବିରୋଧ' ଯାହା ଆଜିର ଜତିହାସ

ଉତ୍ତରକଳା ସୃଷ୍ଟି ନହେବାର ସଙ୍କେତ ଦେଉଅଛନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ମାଧ୍ୟ ନରସିଂହ ମିଶ୍ରଙ୍କୁ କେହି ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କର ସର୍ବିଶ୍ୱରୀ ପର୍ଯ୍ୟଗୁରୁଙ୍କର ଅବମାନନା କରି ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ଭିତରେ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପ୍ରକାଶ ପାଇବାର ମାର୍ଗ ପ୍ରଣୟ କରିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରିବାର ଅଭିଯୋଗ ନକଲୁ । ଶ୍ରୀ ମିଶ୍ର ମହୋଦୟ ମାଧ୍ୟ ପୀଠାଧୀଶଙ୍କର ଅଭିଷେକ ହେବାର ବିଧିପଦକୁ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଅଛନ୍ତି । ମଠର ୧୪୪ତମ ଜଗଦଗୁରୁ ନିରଞ୍ଜନ ଦେବତୀର୍ଥଙ୍କର ଉତ୍ତରକୁ ଆଧାର କରି କହିଅଛନ୍ତି ଯେ "ଦେବତୀର୍ଥ" ଉପାଧିଧାରୀ ସଦ୍‌ଧ୍ୟାସୀ ଏହି ପୀଠର ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ ହେବା କଥା । "ସରସ୍ୱତୀ" ଉପାଧିଧାରୀ ଏପିପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହନ୍ତି । ପରନ୍ତୁ ସେ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଅଭିଷେକ ବିଧିକୁ ବୋଧହୁଏ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଓ ଆଦି ଶଙ୍କର ପ୍ରଦର୍ଭିତ ପର୍ବତ, ସାଗର, ତୀର୍ଥ, ଅରଣ୍ୟ ଆଦି ଦଶନାମୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଭିତରୁ ଯେ କେହି ପୀଠାଧୀଶ୍ୱର ହୋଇ ପରିବାର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବାକୁ ଅର୍ହତ୍ୟା ପୁଣି ସେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଛନ୍ତି ଯେ ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ "ବ୍ରାହ୍ମଣ" ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁହନ୍ତାତ ଶ୍ରୀ ମିଶ୍ର ମହୋଦୟ ନିଜେ କେତେ କୁଳାଚାର ପାଳନ କରି ବିଭିନ୍ନ ଦଳିକରେ ନିଜକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଛନ୍ତି ତାହା ଏଠାରେ ଅପ୍ରାପ୍ତ୍ୟକ୍ଷ ; ମାତ୍ର ସେ ସମାଲୋଚନା କରିଥିବା ଶଙ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନୁହନ୍ତି ଏପରି ସତ୍ୟ ହେବା ତାଙ୍କ ମନରେ ଉଠିଲା କାହିଁକି ? ଶ୍ରୀଚୈତନ୍ୟଙ୍କର "ଶିକ୍ଷାଷକ"ରେ କୁହାଯାଇଅଛି ଯେ ଅନ୍ୟକୁ ଦେଖିବା ନିମନ୍ତେ ଜଗଜଗତ ନେତୃତ୍ୱପାଳ ହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ । ପରନ୍ତୁ ନିଜକୁ ଦେଖିବା ନିମନ୍ତେ ନେତୃତ୍ୱପାଳ ସହିତ ପରିଷ୍କାର ଦର୍ପଣ ପ୍ରୟୋଗ । ନିଜ ଭିତରକୁ ଦେଖିବାକୁ ନିର୍ମଳ ଚିତ୍ତ ହେଉଅଛି ଦର୍ପଣ, ଯାହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ମତବ୍ୟକାରୀ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଉଚିତ । ଶ୍ରୀ ମିଶ୍ର ମହୋଦୟ ଆଇନମତା ଥିଲାବେଳେ ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଠକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ରାଷ୍ଟ୍ରଟିଏ କରିନାହାନ୍ତି । ଆଜି ଦେବୋତ୍ତର ବିଭାଗରେ ହିସାବପତ୍ର ତଥା ପ୍ରାୟର ଏକ ପଞ୍ଚମୀଟା ପଇଠ ନକରିବାର ଅଭିଯୋଗ ଆଣିଛନ୍ତି । ପରନ୍ତୁ ସେ ଆଇନମତା ଥିଲାବେଳେ ନିଷ୍ପତ୍ତ ଭାବରେ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ଅବହେଳା କରିଛନ୍ତି । ଅଧିକତ୍ୱ ଦାବିଦିନ ଧରି ଗୋବର୍ଦ୍ଧନ ମଠର ଗୁରୁତ୍ୱ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହାକୁ ଦେବୋତ୍ତର ନିୟନ୍ତ୍ରଣକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାର ଦାବାକୁ ଆଜିଯାଏଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରାଯାଇ ନଥିଲେ ବେଳେ ଉକ୍ତ ଆଇନ ମୁତାବକ ହିସାବ ସହିତ ପରିଷ୍କାର ଭାଗ ନେବା ମଧ୍ୟ ନ୍ୟାୟର ଏକ ପ୍ରାବଧାନ ନୁହେଁକି ? ମାଧ୍ୟ ଶ୍ରୀ ନରସିଂହ ମିଶ୍ର ମହୋଦୟ ତାଙ୍କର ବିରୂପ ମତବ୍ୟରେ ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ମୋର ମନେହେଉଛି ସେ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେ ରାଜନୀତିକୁ ସଦ୍‌ଧ୍ୟାସ ନେବା ଭଲ ହେବ । ଏପରି ଧର୍ମବିରୋଧୀ ମତବ୍ୟ ଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ବିଜେଡିର ଧର୍ମସଂରକ୍ଷଣ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଶିଷ୍ୟାନ୍ୱିତ ହେବା ଧର୍ମର ପରିପତ୍ତ । ପୁଣି କାଳ ଗତି ଚାଲିଲେ ସୁଦ୍ଧା ଶାସ୍ତ୍ରକର୍ମକୁ ଧାର୍ମିକଭାବସମ୍ପନ୍ନ ହେବା ସହିତ ଶାସ୍ତ୍ରକର୍ମ ନାହିଁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରିବା ଅବଶ୍ୟକ । ଏହି ଅବିଚାରିତ ମତବ୍ୟ ଦେଇ ଶ୍ରୀ ମିଶ୍ର ନିଜକୁ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମବିରୋଧୀ ଭାବରେ ଅନାବଶ୍ୟକ ସମାଲୋଚନାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଅଛନ୍ତି । ଅଧିକତ୍ୱ ମାଧ୍ୟବର ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଯୋଧ୍ୟା ରାୟ ଦେଇ ଅବତର ଏହି ସମୟରେ କୌଣସି ଧର୍ମର ଲୋକମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସାମାନ୍ୟତା

ପେନ୍‌ସନ, ପ୍ରେଷ୍ଟିଜ, ପ୍ରାଇସ୍...

ସେ ଧରିତ୍ରୀମାତାର ଅନୁତସନୀ । ମାଟି ସହ ତା'ର ସମ୍ପର୍କ ସତରେ ଏକ ଅଭିନବ ପରିକଳନା । ମୁଖର ଶକ୍ତ ହାତର ସାଦୃଶ୍ୟରେ ବାସ୍ତବତାର ରୂପ ଦେବାରେ ସେ ଧୂରନ୍ଧର । ସେ ମାଟି ମା'ର କୁଖିଳା କାରିଗର । କାନ୍ଦୁଅ ବିଲର ସେ ଚିତ୍ତପରିଚିତ ସାଥୀଟିଏ । ଖରା ହେଉ କି ବର୍ଷା, କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ପରିଧିକୁ ବିକ୍ରାତ ହୁଏନାହିଁ । ସେଇଥିପାଇଁ ତ' ସେ ଜାତିର ଅନୁଦାତା । ସମୟ ଗଲେ ଲାଜ୍ଜର ସର୍ଣ୍ଣରେ ହଳକର୍ଷିତ ଜମିରେ ହେଉଛି ଭୁକର୍ଷଣ କରି ଆସୁଥିଲି ତାହା ଦେଶ ପାଇଁ ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ନଥିଲା । ଅଭାବର ଦୁର୍ନିବାର ପାଠକରେ ମୁଁ ମୋର ସଂଚିତ ବିହନକୁ ଉପରସ୍ଥ କରି ଦେଉଥିଲି । ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ଭରସା କରି ମୁଁ ମୋର ଜୀବନ ସଂଗ୍ରାମ ଜାରି ରଖୁଥିଲି । ବେଳେବେଳେ ପ୍ରକଳୟର ପୁନର୍ବ ଓ ମରୁଡ଼ିତ କଳାକ୍ରାନ୍ତରେ ବର୍ଷାପାତ ଲହୁଲହୁ ଦେଇ ଉପକ୍ରମିତାତ୍ୟ ପସଲ ଧୂଳିପାତ ହେଉଥିଲା । ଜଗତର କଳାଖଣ୍ଡ, ପଶୁପକ୍ଷୀ ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟିର ଜୀବମାନଙ୍କ ହିତାରେ ମୁଁ ବନ୍ଧପରିକର ଏକଥା କେଉଁ ମହାମାନବର ନୁହେଁ, ଜଣେ ଦରଦା କୃଷକର ଅପରାମ୍ଭୀର କେଇ ପଦ କଥା । କିଛିଦିନ ତଳେ ଏଇ ସ୍ତମ୍ଭ ମାଧ୍ୟମରେ ଗାଷ୍ଟାକର ଏକ ଦାବାକୁ ନେଇ କିଛିଟା ଲେଖୁଥିଲି । ଜଣେ କୃଷି ବିଜ୍ଞାନର ଛାତ୍ର ଭାବେ ଗାଷ୍ଟା ମର୍ମବେଦନାକୁ ଖୁବ୍ ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚାଇ କରିଛି । ସଂପର୍କ ପଛର କାହାଣୀ ବିଷୟରେ ଶୁଣି ନିଜେ ବି ହତବାକ ହୋଇପଡ଼ିଲି । ବିଗତ ଦୁଇବର୍ଷ ଧରି ନିରନ୍ତର ଭାବେ ଏଇ ଆଲୋଚନା ଚାଲିଛି । ନିର୍ବାଚନ ସରିଲା ନୁଆ । ମତା ବି ଆସିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ ହଳ ଏବେ ବି ସେଇ ଆଲୋଚନାରେ ରହିଯାଇଛି । ଏଇ କିଛି ଦିନ ତଳେ ପୁଣି ଏକ ବିରାଟ ପଦ୍ମଆରରେ ରାଜଧାନୀଠାରେ ଆମ୍ଭା ହାଜିରାରେ ନେତୃତ୍ୱରେ ଶୋଭାଯାତ୍ରା କରାଯାଇ ସେହି ଚା-ପି ପାଇଁ ଦାବା କରାଗଲା । ଫଳ କିନ୍ତୁ ଶୁନ୍ନ । ଏବେ ସବୁଆଡ଼େ କୃଷକର ମର୍ମବେଦନାର ଚିତ୍କାର । ରାଜଧାନୀର ରାଜରାଷ୍ଟ୍ରରେ ହଜାରହଜାର କୃଷକ । ନିଜ ହଳ ପାଇଁ ଆରଣ୍ଡ ହୋଇଛି ପୁଣି ଏକ ବିପ୍ଳବ । ସରକାରଙ୍କୁ ବେତେଇ ଦେବାକୁ କରୁଛନ୍ତି ଆଲୋଚନା... ସବୁଠି କୃଷି ଓ କୃଷକର ବିକାଶ ପାଇଁ ଏବେ ସର୍ବିଏଁ ଏକତ୍ରିତ । ଆଉ ଏ ହଳ ପଛର କାରଣ ହେଉଛି ଚା-ପି- ପେନ୍‌ସନ, ପ୍ରେଷ୍ଟିଜ, ପ୍ରାଇସ୍...

ଗାଷ୍ଟା କାମ ଯାହାର, କି ଆନନ୍ଦ ତାହାର - ଏ ଉଦ୍ଭିତି ପିଲାଦିନେ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳୁଥିଲା । ଆମ ରାଜ୍ୟ ଓଡ଼ିଶା-ଉତ୍ତର ପରିବର୍ତ୍ତିତ ସଂସ୍କରଣ । କୃଷିକର୍ମଣ ପୁରସ୍କାରରେ ପୁରସ୍କୃତ । ଓଡ଼ିଶାର ଅର୍ଥନୀତି କୃଷି ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ଏହାକୁ ମନାକରାଯାଇ ପାଏ । କୃଷି- ହିଏ ରାଜ୍ୟର ବିକାଶର ମୁଖ୍ୟ ଆଧାର ଆଉ ଗାଷ୍ଟା ହିଏ ଏହି ଆଧାରର ସାରଥୀ, ଆଜି ସେ ଅବହେଳିତ । ସରକାର କୃଷି ଓ କୃଷକର ବିକାଶ ପାଇଁ ଅନେକ ଯୋଜନାମାନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିଛନ୍ତି, ଏହା ସତ ପରନ୍ତୁ ଜଣେ ଗାଷ୍ଟାଟିଏ କ'ଣ ଚାହୁଁଛି ଏହା ବୁଝିବାକୁ ଅସମର୍ଥ । ଜୀବନ ନଜାରେ ଆଜି ସେ ଭଗ୍ନ ତଳା ପାଇରିଯାଇଛି । ରାଜ୍ୟର ପ୍ରଗତି କୃଷି ଓ କୃଷକଙ୍କ ଉତ୍ଥାନ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ଥିଲାବେଳେ ସମ୍ପ୍ରତି ଏହା ନିଷ୍ପେଷିତ । ଯାହାର ପ୍ରତିଫଳନ ଆଜି ସମସ୍ତେ ଖବରକାଗଳ ଆଉ ଟିଭିର ପରଦାରେ ଦେଖୁଥିବା । ତେବେ ଏଥିପ୍ରତି କାହାର ନଜର ନାହିଁ, କାରଣ ସର୍ବିଏଁ ଖାସ୍ତା ଖାଉଛନ୍ତି, ହେଲେ ଏହାପଛରେ ବିଚାର ହାତ ଥିବା ଗାଷ୍ଟାର ମନକଲ୍ପ କିଏ ବା ପରାରେ ? ସବୁ ସମୟରେ କେଳକ

ଦୈବପ୍ରୀତି, ପାପଭୀତି, ସଂଘନୀତି

ଦେହ ହେଉଛି ପୋଷାକ, ଯାହାକୁ ମନ ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ବୁଦ୍ଧି ପାଇଁ ଧାରଣ କରିଛି । ଅନେକ ପୂର୍ବଜନ୍ମର ଚିନ୍ତା ଓ ଅନୁଭୂତି ମାନ ଉପରେ ଅକିତ ହୋଇରହିଛି । ମନ ସତ୍ତ୍ୱଭାବନାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲେ କିଛି ହେଲେ ଏହାର ଆୟତ୍ତର ବହୁଳତା ହୁଏନାହିଁ । ଭାବନା କର୍ମକୁ ଉଦ୍ରେକ କରାଏ । କର୍ମ ଅଭାସ୍ୟ ବୃଷ୍ଟି କରେ । ଅଭାସ୍ୟ ଚରିତ୍ର ଗଠନ କରେ । ଚରିତ୍ର ଭାଗ୍ୟ, ଭଲ ବା ମନ୍ଦ, ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରେ । ପୁରୁଷା ଭାବନା ହିଁ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ବା ସୌଭାଗ୍ୟର ଭିତ୍ତିଭୂମି । ସତ୍ତ୍ୱଭାବନା ଠାରୁ ବଳି ମହାନ ଆଶାବାଦ ବା ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ସତ୍ତ୍ୱଜାତି ସତ୍ତ୍ୱଭାବନାର ଅଭିବୃଦ୍ଧି କରେ । ଆଉ ଜଣାଶୁଣାକୁ ବୁଦ୍ଧ କରିବାରେ ସହାୟକ ହୁଏ । ଏହା ବିବେକ, ବୁଦ୍ଧି, ଦୃଢ଼ତା, ବାଗ୍‌ଚିତା ଓ ଅନୁସନ୍ଧ୍ୟା ଆଦି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଗୁଣ ଆହରଣରେ ଭିତ୍ତିଭୂମି ଥାଏ । ଅବଶ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକକ ଭିତରେ

